

Daiņus Razausks²¹

LAI SAULE LIETUVĀ TUMSU IZGAIŅĀ

1) Darīt labu vai piedēvēt sev “labestību”, patmīlības spoguļa priekšā tīksmināties un piepūsties iedomībā par savu labumu, šīs savas tā dēvētās “labestības” dēļ paaugstinot sevi augstu pār citiem – tas nav viens un tas pats. Nepavisam ne. Mīlēt tuvāko vai pasludināt sevi par vienīgo “tuvākā mīlētāju” un uzspiest viņam sevi kā pastāvīgu pārmetumu, kā neizpērkamu vainu – tas nav viens un tas pats. Nepavisam ne. Patiesību sakot, atšķirība starp to ir tikpat liela kā starp debesīm un zemi vai, vēl precīzāk – kā starp debesīm un elli.

Izplatīt gaismu, zināšanas un atvērt plašumus vai aizēnot, apslāpēt, apspiest, nomāktajās sirdīs “gaismas” vārdā grūžot sevi – tas nav viens un tas pats. Nepavisam ne. Tāpēc kristietība nav un nekad nav bijusi gaisma, bet tikai neapvaldīta patmīlība, kas uz sevi attiecina visus skaistos un skanīgos vārdus un pieprasa nemitīgu sevis apjūsmošanu. Dzeguze, kas dēj olas brīvu dvēseļu ligzdās, aizsēj tās ar savām aizperētajām olām un tādējādi izplešas uz sveša rēķina. Augšām-cēlies mironis, kas barojas ar noburtu dzīvo asinīm.

2) Ja būtu vienā vārdā jānosauc lielākā vēstures gaitā Lietuvu piemeklējusi nelaime, tā būtu kristietība. Tā ir nopostījusi un atrāvusi no Lietuvas vairāk nekā jebkura viscietsirdīgākā iekarošana, bet visu palikušo – nāvīgi saindējusi. Tomēr mums šī nāvīgā inde ir izaicinājums cīņai uz dzīvību vai nāvi: pilnīgas iznīcības draudu priekšā izprast, atpazīt un visbeidzot atjēgties – atmosties no šī ļaunā sapņa.

Tāpēc Lietuva un kristietība nevar būt samierinātas un saskaņotas. Vai nu Lietuva, vai kristietība. Vai nu tu esi lietuvietis, vai kristietis. Būt par lietuvieti un kristieti ar tīru sirdsapziņu nav iespējams – ja vienīgi pamatīgi sadrūvējoties un ietīnoties dāsni pūstā salkanā patmīlības miglā. Jo pieņemt kristietību nozīmē nodot un atmest

²¹ Daiņus Razausks (*Dainius Razauskas*) – mitologs, reliģiju pētnieks, rakstnieks, tulko-tājs, humanitāro zinātņu doktors; rakstu no lietuviešu valodas tulkojusi Linda Lemhena; avots: <http://alkas.lt/2019/07/06/d-razauskas-tegul-saule-lietuvoj-tamsumas-prasalina/>

Lietuvas garīgo kodolu, pašu tās būtību, bez kuras paliek tikai “etnoloģijas” čaula ar tukšu vidu, i tā pati vēl no augšas apspļaudīta. O, kā tumsai skauž, kā tā bīstas no gaismas un ienīst to!

Bet kristietība ir uzmaukusies Lietuvai kā asari aprijusi līdaka, un ar to šī “dvēseļu zveja” beidzas.

3) Dievs un Baznīca nav viens un tas pats – nepavisam ne. Patiesību sakot, Baznīcā Dieva vienmēr ir bijis ne vairāk kā Saules – tai priekšā aizgājušā, to apmākušā un “aprijušā” mākonī. Saule aiz mākoņa vien smeļ par visiem tas “rijējiem”. Raug, mākonis “pārplīst”, caur to atmirdz Saule – un tumsa izgaist kā nebijusi, acis žilbst.

Saulei nav vajadzīga mākoņa “atzīšana” – tā bija mākonim pasniegta roka. Turpmāk tie, kas mīl Dievu, novērsīsies no Baznīcas, bet tie, kas turēsies pie Baznīcas, novērsīsies no Dieva.

Mūžīgais Dievs, Augstais Visvarenais Debesu Karali, lai kopš šī brīža vairs nekāda tumsība neaizēno mums Tevi!

Kam skaidra sirds, tam nav no kā būties – viņam Saule spīd bez starpniekiem un aizsniegs viņu caur jebkādu mākoņu driskām. Dievs nav skaudīgs un ļaunīgs muļķis – atšķirībā no Viņa portreta, kādu to zīmē kristietība. Un vēl Viņš ir asprātīgs – atšķirībā no kristiešiem, kuri gluži nopietni iedomājās jau esam Dievu padarījuši nekaitīgu un atsavinājuši. 27. jūnijā²² mani palūdza jūs par to pārliecināt.

Gunta Saule

LIEPU MĒNESIS – LAIMAS LAIKS

Laiks pēc Jāņiem, kad Saule vēl tek caur zaļo birzi, izsenis baltu tautās ticis dēvēts par Liepu mēnesi, dažviet un dažos laika posmos – arī par Siena mēnesi. Citās Seneiropas tautās arī par Medus un Vīna mēnesi. Vietumis senie mēness mēneša nosaukumi saglabājušies – vien pārceļti uz mūsdienās lietotā saules kalendāra mēnešu nosaukumiem. Liepu mēnesī svēta Laideni – dienu, kas, kā šķiet ir īpaši saistīta

²² Dienā, kad Seimā notika baltu reliģiskajai biedrībai Romuva valsts atzīšanu liegūšais balsojums – tulk. piez.